

for min Part vil protestere imod, og jeg er, som sagt, klar over, at et saadant Nævn vilde vække dyb Mistillid rundt omkring i meget store Dele af Befolkningen. Jeg kan som Følge af det, jeg her har sagt, anbefale Flertallets Forslag til Vedtagelse, men maa fraraade, at man vover sig ind paa at stille Forslag om et Nævn, som kun vil gøre ondt værre.

Justitsministeren (Zahle): Det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Godskesen) var saa elskværdig at gøre den Bemærkning, at han ikke troede, at jeg ikke som Justitsminister efter bedste Evne og Skøn havde administreret denne Lov, men han var ængstet over, at der i store Dele af Befolkningen var Utryghed overfor den Maade, hvorpaa denne Lov var blevet administreret, og fremhævede, at det var regnet ned med Kritik over mig i Anledning af den Maade, hvorpaa jeg havde administreret Loven. Jeg maa sige, at jeg tror ganske bestemt, at det ærede Medlem tager fejl paa begge disse Punkter: der er hverken nogen stor eller udbredt Mistillid i Befolkningen overfor den Maade, hvorpaa denne Lov er blevet administreret, ej heller er det regnet ned over mig med Kritik i den Anledning. Der er et Par ganske enkelte Blade — af hvilke man med Sikkerhed kunde vente det —, som har kritiseret den Maade, hvorpaa jeg har administreret Løven, men det er for den væsentligste Del Blade uden al Betydning, Blade, hvis Skriverier er uden al Rimelighed og Ræson, saaledes at man ikke kan tage noget Hensyn dertil, og jeg er overbevist om, at der tværtimod er fuldkommen Ro og Tryghed overfor den Virkning, som denne Lov har i den nuværende Anklagemyndigheds Haand. Men det ærede Medlem anser altsaa dette for at være et Spørgsmaal, som han alligevel maa beskæftige sig med, og jeg maa da i høj Grad komplimentere ham for det Mod, hvormed han har vovet sig ud i den Stilling, som han indtager, ikke frygtende det gamle Ord, at fra det sublime til det ridicule er der kun et enkelt Skridt.

Det, som her foreslaas, er, at den samlede Rigsdag skulde vælge 5 Medlemmer, hvoraf 2 skulde være Medlemmer af Universitetets juridiske Fakultet, medens de øvrige skulde opfylde Betingelserne for at kunne beskikkes til Dommer i Overretten; de skulde selv vælge deres Formand, altsaa være aldeles uafhængige. Disse 5 udmærkede Mænd skulde da have den Opgave, maa jeg antage, at læse hele

den danske Presse, og naar de i Bladene fandt en Artikel, som de antog var egnet til at fremkalde Domfældelse efter nærværende Lov, skulde de henvende sig til Justitsministeren derom med en Indstilling; og saa var det Justitsministerens egen Sag, om han vilde følge denne Indstilling eller ej. Det, synes jeg rigtignok, var en overmaade lille Opgave at give 5 saa udmærkede Mænd, som man maatte antage her maatte blive valgt. At stille saa meget op med saa ringe en Virkning forekommer mig at være lidet tilraadeligt, og jeg maa sige, at jeg har aldeles ikke Brug for et saadant Nævn. Som Justitsministeriet tidligere har kunnet varetage Anklagemyndighedens Tarv, saaledes kan Justitsministeriet det ogsaa i Fremtiden. Denne lille Lov bebyrder ikke Justitsministeriet med yderligere Opgaver af saadant Omfang, at de ikke skulde være til at overkomme. Jeg har, det tør jeg sige, med fuldkommen frelst Samvittighed administreret denne Lov upartisk hidtil, og jeg vil gøre det samme fremdeles, men jeg vil administrere den under Hensyntagen til, hvad Højesterets Domme har gjort fornødent. Og Loven er prøvet paa begge de Punkter, paa hvilke den indeholder Regler. Det ene Punkt er med Hensyn til Angreb paa Regeringen for ikke at vise den Upartiskhed, som Neutraliteten kræver i de handelspolitiske Afgørelser; det andet er en Straffebestemmelse for at ophidse mod en krigsførende Nation. Paa begge disse Punkter er Loven prøvet med det Resultat, at der er faldet Frifindelsesdom ved Højesteret i Tilfælde, hvor jeg havde troet, at Domfældelse tværtimod maatte blive Følgen. Men fra den Dag, disse Højesteretsdomme er faldet, maa jeg naturligvis rette mig efter det Vink og den Vejledning, der ligger i disse Domme. Jeg maa gaa ud fra, at Højesteret vil dømme efter de samme Grundsætninger i kommende Tilfælde, og jeg er ikke berettiget til at anlægge Sag efter mit eget Hoved, men maa tage Hensyn til, i hvilke Tilfælde der efter de tidligere Domme, Højesteret har fældet, kan ventes Domfældelse. Jeg har ikke Ret til at anlægge Sag i Tilfælde, hvor jeg kan sige mig selv, at vedkommende efter det Standpunkt, Højesteret har indtaget, vil blive frifundet. Derfor er der ikke anlagt Sager i ret mange Tilfælde, og efter disse to Højesteretsdomme overhovedet ikke i noget Tilfælde, og det er, fordi Justitsministeriet varetager Anklagemyndighedens Interesse under Hensyntagen til Højeste-